

За Карлово, къмъ мъдрословейшаго г. Райна Поповича.¹⁾

Одеса, 20-й октомврия 1840 г.

Най-сетнѣ, презъ юлия, азъ се |удостоихъ съ писмо отъ ваше мъдрословесие, именно съ онуй отъ 10-й юлия. Съ удоволствие се научихъ отъ това писмо какво се е случило. Както вече ви се обяснихъ и писмено, па и посрѣдствомъ господина Неофита, станалата въ предисловието на Христията погрѣшка не се гледа отъ насъ за умишленно извършена. Но, споредъ както и вие самъ разсжждавате, тази погрѣшка трѣба да се поправи за поощряване и на други, а за това ние сме вече отъ всѣка страна успокоени. Свѣтътъ обаче не е еднакъвъ; има хора, които искатъ да се явяватъ таквизъ, каквито не сж въ дѣйствителность; когато нѣма врѣда, ние можемъ и да не даваме внимание на таквизъ нѣща. Нѣма съмнѣние, че врѣмето всичко открива; нашитѣ съотечественици сж много срѣбролюбиви, както ги познавате, и когато благодарѣнията на еднитѣ се усвояватъ отъ други, тѣ, нашитѣ съотечественици, намѣрватъ причина да се извиняватъ при всѣко едно исканье за спомаганье. Наредбитѣ за просвѣщението иматъ нужда отъ защитата и отъ грижата на управлението, на господаритѣ или, поне, на богатитѣ. Това го знае всѣки. Но защото тия нѣща у насъ ги нѣма, трѣба ли да стоимъ равнодушно? Нека ние туримъ основания, ако и слаби, па нека нашитѣ потомци ги уекчжтъ. Ако постѣпвахъ така нашитѣ прадѣди, ако тѣ не се задоволявахъ само съ грѣцкото учение, но изработвахъ собствения си езикъ, когато бѣхъ народъ независимъ и могущественъ, несъмнѣно е, че ние щѣхме да бждемъ просвѣтени наравно съ грѣцитѣ. Азъ ви привѣдохъ за примѣръ европейцитѣ, които прѣвъзхождатъ грѣцитѣ въ всѣкакъвъ видъ знание. Ако тѣ

¹⁾ Изъ „Писма по народното пробужданье,“ Периодич. списание, кн. XXV и XXVI, стр. 47—52. Срѣдецъ, 1888 г.